

///КЛЮЧ

правият гръб на желанието
овластява крачката
през утробата люлката парка
спалнята гарата плажа

искам да кажа
няма значение
цветът на керемидите
щом винаги са
просто декор

а завъртането на ключа е
само спомен за реалност
всъщност
винаги съм във стая
и все през коридори
винаги все така
до последната врата.

СТАЯ №5

спомени от Фарагеевия ковчез

„Тук са стъпките от живота ми.
Аз съм на друго място.“

Иван Динков

///

с книжни страници
облепих коридорите
на своя ноев ковчег
и го напълних с книги
да потъне по-бързо
сред вълните
на гъжговните реки
с асфалтови корита

заля ме потопаът
със своите дни
години

не успях да срежа
гордиевия възел
да отплувам
сред открито море
останах за да разбера
че стените създават тайни
затова коридорите са мълчание
облепено с книжните
страници на смелите.

///ФАРАДЕЕВ КАФЕЗ

отвъд хоризонта
на напукания перваз
мълнии облизват
формите на стаята
чиито стени бях
боядисал в бяло

стените по които
гъждът дирижира
рисува петолиние

а покривът е метроном
който тихо отмерва
тежестта на тишината.

///ЖИВОТ В ЖИВОТА

през шпионка
гледам живота
облегнат на гървения
гръб на вратата
нямам сили
или просто не искам
да се връщам
на стола прег
треперещата маса

но от гъното
на листа и бутилката
пищи и се мятат
желанието на навика

тогава избождам
очите си през шпионката
и се връщам
при листа
продължавам
все още завинаги
да живея този
живот в живота
и извън него.

///ИНТРОВЕРТ

първо ще напиша:

„стихващият пожар на залеза
оставя само пепелта на геня
която трябва да смеси със сълзи
за да направя мастилото с което
да изпратя името гласа си
отвъд горящите лапи на небето.“

но преди това
трябва да се изкача
по етажите на града
да пристигна там
под кривия покрив
на четирите стени
където
съсега от първия етаж
си е купил нова кола
а съседката от долния
е погребала баща си
и където аз
пренатално гъвча листове
плискам мастило по стените
и вярвам – така поне малко
спасявам себе си от изчезване.

///СИГУРНОСТ

под изронената
от правото чело
на стената мазилка
крива подрязаните криле
на сините птици
и сигурен съм когато
отворените кафези
скърцат свобода
опитомените
няма да разбират
сврачите нокти по
стъкления перваз

винаги е било така – щом съм убеден
във вярата си
изчезва клетката.

///ИЗНАЧАЛНО

по масата пръснат
огледало пъзел
подреждам образа си

тъмна коса
без бял косъм
зелени очи
криви зъби
очила

завършвам портрета
но отново едно
парче липсва

винаги липсва
последното.

///МЛАДОСТ

изплезен
срещу огледалото
търся бели косми
в брадата косата
и ако намеря
късам ги
за да имам оправдание
пред себе си
за скованата си крачка
през живота

поне няма нужда
да заглаждам
коловози на времето
по лицето си
то все още
не е минало
през него

но въпреки всичко
знам
твърде изведнъж
се запознаваме с живота
и колкото и да очаквам
няма как да се подготвя.

///НОЙ

гядо ми подари
пишеща машина
и хартиена логка
оттогава досега
мастиленият език
на тази машина
облизва бавно
белите стени
мислите подгизват
от слюнката
и изтичат
през белия шум
запищял в ушите ми

в образуваните локви
измивам ръцете очите си

така и не се научих
да правя хартиени логки и
вече няма кой да ме научи

сядам да потъна
в потопа на мислите си.